

Dr. NAGY SÁNDOR

# A magyar nép kialakulásának története (31.rész)

XXXIV.

## Az összehasonlító nyelvészet tanítása – 1.

Egy időben sokat foglalkoztam az egyes nyelveknek a magyar nyelvvel való összehasonlításával. Arra a meglepő tényre jöttem rá, hogy a magyar nyelv szóanyaga igen sok nép nyelvvel mutat rokonságot. Megállapítottam azt is, hogy a magyar nyelvkincs szavaihoz azonos vagy hasonló értelmű szavak feltalálhatók minden nép nyelvében, Gibraltártól a Csuzimai szorosig, vagyis Spanyolországtól Japánig. De ide tartoznak a Tigris és Eufrates folyók közéhez – az ősi sumir országhoz – közeleső sémi és árja népek nyelvei is.

Megállapítottam azt is, hogy a magyar nyelvnek erre az óriási területre kiterjedő rokonsága nem származhatott a magyar népek vagy a magyar szavaknak a szétszóródásából, hanem egyedül csak a magyar nyelv őseinek, a sumir nyelvnek és népnek szétszóródásából.

A sumir nép szétszóródása történeti tény, mert még Kínában is ők – a sumir menekültek – vezették be az öntözéses mezőgazdaságot a Hoangho és a Jancsekiang völgyeiben. Szétszóródásukat részben természetes szaporulat okozta azért, mert korlátolt volt a termőterületük. Esőtlen és száraz volt az éghajlatuk, s öntözéssel csak azokat a földjeiket tudták termővé tenni, amelyek alacsonyabbak voltak, mint a megáradó folyók vizének szintje. De legnagyobb százalékban kényszerből kellett elhagyniuk ősi földjeiket, mert a szomszédos pusztaságok népei, a sémiták, elfoglalták városaik, elvették jól művelt kenyéradó földjeiket, s ők a rabszolgaság elől menekültek a világ minden tájára felé.

A sumir nyelv kiszóródásának egész területét s ennek népeit itt nem vázolom fel, mert ez maga egy külön könyvbe kívánkozik. Ennek megírását ráhagyom a nyomaimat követő utódokra. Tisztában vagyok azzal, hogy addig még sok vita követi megállapításaimat. De az igazságot érdek nélkül keresők csak az általam megjelölt úton találják meg azt.

De ízelítőnek megírok egy érdekes esetet, amelyről egy magyar levontéből lett francia idegenlégionista adott hírt. Ez – névleg Stubacher László – a Nógrád megyei Romhány községből került ki a levontéinkkel – a magyar ifjúság színe virágával – Németországba a második világháború vége felé. A háború után azonban nem engedték őket haza, ahogyan kellett volna, hanem a franciák valami suskussal, amiben magyar vezető férfiak keze is benne volt, besorozták őket a francia idegenlégióba. Mint katona került ki Stubacher francia Indokinába, a mai Dél-Vietnamba. Innen írt egy levelet Gazsi István romhányi lakosnak, aki azt volt szíves nekem elküldeni. Ebből idézem szó szerint a következőket:

„Indokina keleti részén vagyok, Turán nevű tartományban, a történelem szerint innen indultak el az ősmagyarok nyugatra. Beszéltem egy idősebb magyar fiúval, aki már négy éve, hogy itt van. Ő mondta nekem, hogy az őserdőben még most is vannak néhol olyan törzsek, amelyeknek tagjai úgy beszélnek, mint mi.”

Kétségtelen, hogy ez az utolsó mondat azt jelenti, hogy olyan nyelven beszélnek, mint mi, azaz magyarul. A közölt adat hitelességéhez nem fér semmi kétség, mert semmi gyanúra nem lehet ok a levélíró jóhiszeműsége és igazmondása tekintetében. A levél eredeti szövege pedig nálam van. Tény az is, hogy azok az őserdei nyelvrokokok nem a mai Magyarországról vetődhetek oda. A Kárpátok ölelte magyar földről nagyobb néprajok nem vándoroltak ki. Egyedül csak a mezopotámiai ősök kerülhettek oda Dél-Kínába akkor, amikor egyes rajaik a Kárpát-medencébe is eljutottak. De miért vannak most az őserdőben? A tartomány Turán neve sumirul nagy térséget, síkságot jelent. Valamikor ott laktak a sumir menekültek, de idővel lassan oda telepedtek a kínaiak is, akik szívós munkával, meg tömegeik nyomásával elvették jól termő földjeiket, s ők pedig az őserdő biztonságába húzódtak. Erre is ad felvilágosítást Stubacher levele, amikor közli, hogy ahol ő van, a lakosság kínaiakból áll, akik földműveléssel foglalkoznak. A legközelebbi város hozzá Tai-Fu. Ez az egész terület tehát a dél-kínai tengerpart vidékéhez tartozik, amelyet Fu-Kien vagy Ho-Kien néven neveznek ma. Az itt levő kínai nyelv arról nevezetes, hogy benne nagyon sok a magyar szavakkal értelem és kiejtés szerint egyező kínai szó, amiként megírta azt annak idején Somogyi Ede, aki a sumir és magyar nyelv rokonságára az én figyelmemet is felhívta még ifjú egyetemista koromban.

A következő kínai szavak úgy kiejtés, mint jelentés szerint teljesen azonosak magyar szavakkal. Pld. Én-én, ég-ég, fi-fi, gaz-gaz, hang-hang,



hit-hit, hiu-hiu, hó-hó, (hónap), hon-hon, hős-hős, ír-ír, is-is, íz-íz, hamu-homu, kincs-kincse, kő-kő, ló-ló, kupa-kupa, kút-kút, mag-mag, mos-mos, nap-nap, oszt-oszt, pad-pad, pej-pej, pír-pír, sík-sík, szén-szén, szép-szjep, szív-szív, szög, szeg, tő-tő, tor-tor, tű-tű, vív-vív, víz-víz, zsír-sjer, stb.

Ezekből bármely magyar megállapíthatja a teljes megegyezést.

De mennyi van még a kicsi eltérésekkel különbözőkből. Mit bizonyítanak ezek a szavak? Azt, hogy az ősidőben a magyar nyelv őset beszélő nép lakott azon a vidéken, és ennek a nyelvében voltak benne azok a szavak, amelyek ma úgy magyar nyelvben, mint a kínai nyelv hokien nyelvjárásában, azonos szóalakban és jelentésben is megvannak. Tehát ezeknek a szavaknak közös az eredete, ugyanannak a népnek egy töredéke

volt ott, amelyeknek a másik része a Kárpát-medencét népesítette be. Ha két nyelvben sok olyan szó van, amelyek kiejtésre és jelentésre nézve egymással tökéletesen megegyeznek, de még a lehetősége is kizárt annak, hogy egymástól vehették volna át azokat, akkor ezek a szavak csak egy harmadik nyelvből származhattak és kerülhettek át a két nyelvbe. De ebből a tényből az is következik, hogy ha a hokien nyelvbe azok a szavak a sumir nyelvből származtak át, akkor azok magyar megfelelői is csak a sumir nyelvből származhatnak. Ez a nyelvi bizonyíték van olyan erős, mintha ezt sumir cserepekre égetett betűk bizonyítanák. Vagyis, a dél-kínai szavakkal tökéletesen egyező magyar szavak is a sumiróktól származnak. De van Kínának egy Ordas nevű tartománya a Sárga folyó mellett, ahol a nép a mai magyar nyelvhez közeli rokonnyelvet beszél. Ennek a ténynek is csak az az egyetlen elfogadható magyarázata, hogy az ordosiak ősei éppúgy, mint a dél-vietnami őserdő törzsei is, csak az ősidőben szétszóródott sumir telepesekből származhatnak.

De ez a tény azt is valószínűvé teszi, hogy a nyelvkincsünknek még nagyon sok szava van, ami a sumir nyelvből származik. Természetes az is, hogy az ősidőben nagyobb volt a hasonlóság, sőt a teljes azonosságra is következtethetünk. A megmaradt azonos jelentésű szavak erre logikusan utalnak. Azt is elhíhetjük Stubachernak, hogy az őserdő rejtekeibe menekült népcsoport minden idegen nyelvhatástól mentesülve, ma is érintetlen ősi nyelvét beszéli, amelyet az idősebb idegenlégionista meg is értett s a mi magyar nyelvünkkel egyezőnek talált. Természetes azonban, hogy ez az egyezés nem vonatkozik sem az egész szókincsünkre, sem a nyelvünk szerkezetére ma már, mert közben pár ezer esztendő elmúlt felettünk mindent, a nyelvet is megváltoztató erejével és hatásával együtt. A kínai homu és kincse szavakra van egy érdekes megjegyzésem. A Halotti Beszédben még nálunk is hamu volt a hamu. A kínai nyelvben a „ho” annyit jelent, mint tűz magyarul, miként a mi nyelvünkben a „hő”, a „mu” pedig annyi, mint „fa”. A homu tehát tüzes, vagyis égett fát jelent, amint a hamu tényleg a fa égésének mellékterméke. Mivel pedig a homu szó úgy a kínai, mint a magyar nyelvben benne van, nem kétséges, hogy a homu sumir eredetű, tehát a sumirban is égett fát jelentett. A kincse szónak első tagja a „kin” a sumir nyelvben aranyat jelentett, a „cse” pedig kicsi gyermeket, amint a magyar nyelvben is. Ősi Dunántúlon még ma is mondják a polyásbabának „cse-cse baba”. A magyar nyelvben a „cse” szóból kicsinyítő képző lett.

Az is érdekes, hogy a Csepel-szigeten és a környékén ma is van számtalan Kincse nevű család, amelyek azonban nem Kínából származtak oda, hanem tősgyökeres bennszülöttek. Ilyen például a szigetszentmiklósi Kincse család is. A magyarázata ennek az, hogy az ősidőben, a mi nyelvünkben is kincse volt a kincs, de az „e” hang ebből idővel lekopott. A Kincse család nevében azonban megmaradt, mert a családi hagyomány így őrizte meg. De ebből az is következik, hogy a Kincse családi név még az őstelepés sumir rokonépből származik.

(folytatjuk)